

La buena letra

Direcció i guió: Celia Rico Clavellino (novel·la: Rafael Chirbes) **País:** Espanya
Durada: 110 min **Any:** 2025 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Loreto Mauleón, Enric Auquer, Roger Casamajor, Ana Rujas... **Música:** Marina Alcantud **Fotografia:** Sara Gallego **Distribuïdora:** Caramel Films **Estrena a Espanya:** 30/04/2025
No recomanada per a menors de 12 anys
Versió original en espanyol i valencià

SINOPSI

En un poble valencià, durant la postguerra, l'Ana intenta tirar endavant amb la seva família; la guerra civil ha obert una profunda ferida en tots ells, especialment en el seu cunyat, l'Antonio. L'Ana intenta curar aquesta ferida a base de guisats, secrets i silencis, però quan la Isabel, casada de poc amb l'Antonio, arriba a la família, les atencions i cures de l'Ana valdran de poc o gens: el sacrifici no sempre té la seva recompensa. (FilmAffinity)

CRÍTICA

Trista postguerra

Un poble de la costa valenciana, després de la Guerra Civil. En una casa hi viu el matrimoni format per l'Ana (**Loreto Mauleón**) i el Tomás (**Roger Casamajor**), juntament amb la seva filla i l'àvia. Els diners escassegen, ja que el Tomás cobra una misèria a la fàbrica, per la qual cosa l'Ana fa feines de cosidora per a altres famílies riques del poble. Un dia arriba a casa l'Antonio (**Enric Auquer**), el germà petit del Tomás, a qui aquest creia mort. És una gran notícia per a ells, però també és una altra boca per alimentar i ni el seu germà ni la seva cunyada són aliens a la influència que el nouvingut té sobre la família.

La directora Celia Rico Clavellino, que ha adquirit prestigi amb pel·lícules com *Viaje al cuarto de una madre* o *Los pequeños amores*, lliura amb **La buena letra** una altra de les seves històries sentides, de tempo lent i sentiments profunds. Escriu ella mateixa el guió a partir d'una novel·la homònima de Rafael Chirbes, el tema de fons de la qual ve a posar en dubte la claredat de les relacions familiars i les ferides provocades per les decepcions sofertes a causa del comportament de les persones més properes, més estimades. La confiança que dipositem en elles, juntament amb les percepcions sobre els seus anhels, els seus desitjos, les seves intencions –aquesta bona lletra del títol– poden estar massa influïdes per l'afecte de la nostra mirada. I en aquesta situació la diferència pot ser sentida com una traïció.

Tot i que Rico Clavellino estructura la història en diversos apartats segons amb qui es relacioni la protagonista –el seu germà, el seu marit, la xicota del seu cunyat, etc.–, en realitat som davant d'una narració uniforme, ja que el que passa a casa de la protagonista és un dia a dia monòton, una entrega total a la llar, als altres, una lluita contínua per preparar menjar, treballar en la costura, cuidar la filla i la sogra... Tot està imbuït d'una atmosfera trista d'allò més, una postguerra que ha caigut sobre ells com una llosa de tedi impossible de superar. Cap alegria no és capaç en aquest ambient de trencar la trista convivència, una aflicció que les accions del germà estimat només anirà incrementant.

Com es veu, la proposta de la cineasta sevillana no és precisament entusiasmant, per dir-ho suaument. Això no treu que la història estigui rodada amb gran elegància, que interessin els personatges, verços i ben definits, encara que siguin incapaços de ser feliços i el seu laconisme remeti a temps passats –la Guerra Civil, és clar– que devien ser terribles per a ells. En aquest sentit tots els actors fan un treball excel·lent, especialment la protagonista Loreto Mauleón.

Pablo de Santiago – decine21.com